

[Sonja Albrink]

dog ikke være i tvivl i de tilfælde, hvor menneskerettighederne bliver overtrådt.

Det kvindepolitiske aspekt blev understreget i de retningslinjer, der blev vedtaget, men vi frygter, at dette aspekt ikke bliver taget alvorligt nok. I mange ulande er det jo sådan, at en styrkelse af kvindernes stilling er en forudsætning for den videre udvikling. Vi ønsker dette aspekt inddraget i bedømmelsen af hvert enkelt projekt, og vi håber, at det vil ske i højere grad i fremtiden.

Vi vil også generelt rejse spørgsmålet, om en total fattigdomsorientering er rigtig og klog. Der findes faktisk lande, hvor bruttonationalproduktet pr. indbygger ligger over de vedtagne beløbsgrænser, men hvor befolkningen i ganske store regioner er langt fattigere end i mange andre lande, og her var en mere nuanceret betragtning vel rimelig. Vi bør vel også tage hensyn til hvert enkelt lands faktiske problemer. F.eks. ligger en række af de nordafrikanske lande over beløbsgrænserne, men alligevel står de med befolkningsmæssige problemer, der kan føre til en eksplosion i området. Det kunne måske være klogt at hjælpe disse lande, ikke mindst fordi de gennem folkevandringer og flytninge kan udsætte Europa for et så stort pres, at det skaber uløselige problemer, hvis vi ikke passer på. Man må selvfølgelig se tingene i en større sammenhæng. Forudsætningen for, at Europa kan hjælpe, er en generel økonomisk og social styrke, og bliver vi svage, eller bryder vort system sammen, er det ikke til gavn for nogen.

Endelig vil vi understrege, at ulandshjælpen for os er ensbetydende med hjælp til selve ulandene. Udenrigsministeren konstaterer, at man investerer i udvikling. Det er vi enige i, men det må også betyde, at man ikke investerer ad denne vej i dansk erhvervsliv. Jeg har intet imod, at dansk erhvervsliv får en god bid af kagen, men projekterne må vælges ud fra, hvad der gavner ulandene. Hvis danske virksomheder kan blive gode partnere, er det naturligvis udmærket.

I øvrigt vil jeg gentage, at man måske kunne vælge projekter, der på én gang løser vitale behov i ulandene og samtidig kan være med til at afhjælpe problemer i Danmark. F.eks. kunne fiskeriprojekter i Afrika og Mellemøsten hjælpe lokalbefolkningen ganske meget, og samtidig ville det være oplagt at lade vor ekspertise

på Nordsøcentret i Hirtshals eller den nødvendige sanering af fiskeriflåden indgå som et led i projektet. Det ville på én gang hjælpe en region i Danmark og et uland. Danske erhvervsinteresser skal selvfølgelig bruges fornuftigt, men de må ikke blive det væsentligste argument for at gennemføre et projekt.

Nu fik jeg alligevel sagt en række ting om vor generelle ulandsholdning, det kommer man ikke uden om. Men grundlaget for debatten i dag er naturligvis stadig udenrigsministerens ønske om at omlægge en del af den multilaterale bistand til bilateral. I CD beklager vi den procentdiskussion, der har præget debatten i månedsvis; vi tror ikke, at man kan føre ulandspolitik via procenter. Er 60/40 rigtigt, er 50/50 rigtigt, eller er 40/60 rigtigt? Man kan ikke give et eksakt svar, man må tage udgangspunkt i, hvordan systemerne fungerer, hvilke projekter der er mest effektive, bedst egnede for de enkelte lande.

I den forbindelse tror vi, man bliver nødt til at indrømme, at Danmark må koncentrere sig om de små lande, hvis man vil være sikker på, at hjælpen bliver effektiv og styret rigtigt. EF må tage sig af de større lande, som vi ikke selv kan have den store indflydelse på, og FN-systemet er ligeledes nødvendigt. Dels findes der opgaver, som dette system er bedst egnet til at løse, dels er ulandshjælp en nødvendig del af FN-systemet, hvis organisationen skal have den mere centrale placering, vi har arbejdet for efter omskiftelserne i verden de seneste år. Vi tror derfor ikke på en fastlåst procentdiskussion, vi skal derimod tage fat på problemerne i FN-systemet og medvirke til, at forholdene bliver bedre.

I CD støtter vi de nordiske reformplaner. Vi ved, at forslaget møder modstand, fordi en række ulande er imod de øgede muligheder for styring af hjælpen, og fordi en række lande kommer til at betale mere. Men skal FN-systemet tages alvorligt, må der ske reformer. Danmarks eneste chance er at benytte det, vi kunne kalde gulerod/stokkemethoden i samarbejde med en række andre lande. Princippet er, at vi vil reducere vort tilskud til FN-systemet i en årrække for at presse reformer igennem, og gennemføres disse reformer, vil vi øge vort bidrag igen. Vi tror, det er den eneste udvej, og derfor er vi ikke modstandere af regeringens ønske om at flytte nogle penge væk fra de multilaterale systemer.